

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 206/07-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. E. D., K., zastúpeného advokátkou JUDr. B. N., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 473/05-87 z 20. júna 2006 a postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave pri vybavení podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 2150/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. E. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2007 doručená sťažnosť RNDr. E. D., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 473/05-87 z 20. júna 2006 a postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) pri vybavení podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 2150/06.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 10. apríla 2000 podanou Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhal od odporcu „vyplatenia jednorazovej odmeny za objav ložísk nerastných surovín“.

Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 142/2003-54 z 13. septembra 2005 žalobu zamietol. Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd, ktorý rozsudkom č. k. 5 Co 473/05-87 z 20. júna 2006 prvostupňový rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza: „S rozhodnutím OS BA I sa stotožnil aj Krajský súd Bratislava (KS BA), ktorý na súdnom pojednávaní dňa 20. 06. 2006 (sp. zn.: 5 Co 473/05) potvrdil v plnom rozsahu rozhodnutie OS BA I, zo dňa 13. 09. 2005, čím došlo zo strany OS BA I a KS BA k porušeniu ľudských práv voči mojej osobe ako občana tohto štátu pri nerešpektovaní občianskeho zákonníka a Ústavy SR (čl. 12, ods. 2), čo bolo konštatované v odvolaní navrhovateľa zo dňa 7. 11. 2005 čl. II. Konečným rozhodnutím KS BA ako občan tohto štátu bol som zjavne poškodený. KS BA na súdnom pojednávaní dňa 20. 06. 2006 podľa odvolania zo dňa 07. 11. 2005 sa zaoberal len s tými pasážami, ktoré mu vyhovovali aj tie pri konečnom rozhodnutí boli zjavne vysvetlené tendenčne a účelovo.

Argumenty odporcov na súdnom pojednávaní OS BA I, dňa 13. 09. 2005 sa zakladali na polopravdách a nepravdách, ktoré OS BA I, tak aj KS BA pri svojom rozhodnutí nebrali do úvahy. KS BA pri vynesení rozsudku porušil základné princípy etiky práva, keď negoval autorstvo môjho objavu uvedené v liste predsedu bývalého SGU a skutočnosť, že som ložisko keramických ílov objavil mimo štátom organizovaného prieskumu (viď odvolanie zo dňa 07. 11. 2005) čl. III. tretí odstavec od vrchu.

Som presvedčený, že vo veci 5 Co 473/05 Krajský súd Bratislava porušil ústavný zákon, konkrétne ustanovenie Ústavy SR, keď potvrdil zamietajúci rozsudok Okresného súdu Bratislava, sp. zn.: 7 C 142/2003-54. Súd prvého a druhého stupňa danú vec preskúmal povrchno, a tak nesplnil povinnosť dôsledného a objektívneho uzavretia celého prípadu.“

Následne sa sťažovateľ 5. septembra 2006 obrátil na generálneho prokurátora

Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 473/05-87 z 20. júna 2006. Krajská prokuratúra z poverenia generálneho prokurátora 15. novembra 2006 uvedený podnet sťažovateľa odložila s odôvodnením, že „zákonné dôvody na podanie mimoriadneho dovolanie nie sú dané“, pretože sa stotožnila s právnymi závermi odvolacieho súdu.

Podľa názoru sťažovateľa takýmto postupom krajskej prokuratúry „došlo k porušeniu ústavného zákona, konkrétne ustanovenia v čl. 12, ods. 2 Ústavy SR“.

Sťažovateľ preto v závere navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti rozhodol následovným nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa RNDr. E. D., že nikto nesmie byť poškodzovaný, zvýhodňovaný, či znevýhodňovaný upravené v čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 473/05-87 a postupom generálnej prokuratúry v Bratislave porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 473/05-87 z 25. 07. 2006 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Krajskému súdu v Bratislave prikazuje, aby vo veci konal.

4. Krajskej prokuratúre v Bratislave prikazuje, aby vec prehodnotila.

5. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie 200.000,- Sk (slovom dvestotisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný sťažovateľovi vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

6. Sťažovateľovi priznáva trovy konania (právneho zastúpenia, zatiaľ vo výške 6.296,- Sk, za dva úkony poskytnutých právnych služieb, vr. paušálu, ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. B. N. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V posudzovanom prípade sa sťažovateľ domáha rozhodnutia, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie zákazu diskriminácie zakotveného v čl. 12 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 473/05-87 z 20. júna 2006 a postupom krajského súdu v tomto konaní, ako aj postupom krajskej prokuratúry pri vybavení podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 2150/06.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že rozsudok krajského súdu č. k. 5 Co 473/05-87 z 20. júna 2006 nadobudol právoplatnosť 3. augusta 2006.

Sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil sťažnosťou z 9. januára 2007 podanou na poštovú prepravu 10. januára 2007, t. j. zjavne po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty dvoch mesiacov v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť v časti vzťahujúcej sa na namietaný rozsudok krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy aj postupom krajskej prokuratúry pri vybavení podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 2150/06.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Článok 12 ods. 2 ústavy obsahuje klauzulu zákazu diskriminácie, ktorá zaručuje subjektívne právo každého nebyť vo svojich právach a slobodách diskriminovaný z dôvodov v tomto ustanovení vymenovaných (III. ÚS 39/01).

Podľa judikatúry ústavného súdu ustanovenie čl. 12 ods. 2 ústavy má všeobecný, deklaratívny charakter a nie charakter základného ľudského práva a slobody. Jeho použitia je možné sa dovolávať len v spojitosti s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd uvedených v ústave (I. ÚS 17/99). Inými slovami povedané, k porušeniu ústavou zakotveného zákazu diskriminácie by v konkrétnom prípade mohlo dôjsť len v priamej spojitosti s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody.

Sťažovateľ však vo svojej sťažnosti namieta porušenie citovaného článku ústavy bez uvedenej priamej spojitosti s konkrétnym základným právom alebo slobodou.

Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie sťažnosti svojím obsahom vôbec nesmeruje k preukázaniu skutočností signalizujúcich uplatnenie diskriminačného postupu voči sťažovateľovi v súvislosti s namietaným postupom krajskej prokuratúry (pre úplnosť ústavný súd dodáva, že to isté platí aj o namietanom rozhodnutí krajského súdu). Argumentácia sťažovateľa sa obmedzuje len na poukázanie nesprávnosti skutkového a právneho posúdenia veci v rámci rozhodovania uvedených orgánov, a to „*nesplnením povinnosti dôsledného a objektívneho uzavretia celého prípadu*“.

V súvislosti s namietaným postupom krajskej prokuratúry je pre úplnosť potrebné uviesť, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, II. ÚS 14/04, I. ÚS 7/04, II. ÚS 407/06).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. augusta 2007